

Пламен Петров

ПОЧТИ ДЗЕН

неиздадена стихосбирка на един (почти) неизвестен поет

ПОЧТИ ДЗЕН

Лъжейки,
ти казвам истината.
Бягайки от теб
се завръщам.
Губейки те,
ставаш моя.

Март, 1997

ПОЧТИ ДЗЕН II

Желая те,
защото вече не те искам.
Обичам те,
защото си ми безразлична.
Ти си тук,
защото си другаде.

Април '97

ПОЧТИ ДЗЕН III

Телата ни не могат да се разделят,
а душите ни никога не са се срещали.

И ето ни - разкъсани!

Душа без тяло.

Тяло без душа.

НАДИН

Не съм те виждал.
И затова си те представям хубава.

Не съм те докосвал.
Затова ли те желая?

Не знам къде си.
Но те чувствам близка.

Не си за мен.
Дори не знам дали си истинска.

В ЪГЪЛА

Уроци за наизустяване.

Време за губене.

Истини за премълчаване.

Намеци и полуусмивки.

И имитации на чувства.

Всичко това ме предхожда.

Всичко това е преди мене.

Аз съм в края на списъка

и се чувствам така,

сякаш съм мъртвец в чужд гроб.

Срещи с псевдо-приятели.

Псевдо-приятни разговори.

Понякога и псевдо-удоволствия.

Малко домакинска работа.

Малко дневни проблеми.

И понякога - мен.

Аз съм в края на списъка

и това е подтискащо

и се чувствам като детско мече,

захвърлено в ъгъла на килера.

Февруари-Март, 1988

ПОСЛЕДНАТА МИНУТА

Знам, че се пързялям
право към пропастта,
но въпреки това
не мога да спря.
Или просто не искам.

Знам, че зад вратата
ме очакват мъжете с ножовете,
но въпреки това
ще прекрача прага.
Защото не мога иначе.

Знам, че ако те докосна
ще умра от електрически удар,
но въпреки това
или пък точно заради това
ще ти подаря последната минута.

Февруари-Март, 1988

***

Крилата ми са уморени.
С умора вените пулсират.
А мислите ми ускорени
безмълвно се самокремират

В кръвта ми бродят зимни стъпки.
В зениците угасват искри.
А аз все още търся тръпката,
която винаги съм искал.

И още ближа стари рани
от забравените връзки.
Да бъда друг все още рано е
или пък може би е късно.

***

Когато няма ток е тихо
и без шума от телевизора,
пералнята и грамофона
не ни остава нищо друго,
освен да слушаме туптенето
на собствените си сърца.

Когато няма ток е тъмно
и само влажните зеници
безмълвно отразяват пламъка,
роден от огнено докосване
на свещ и клечка от кибрит.

Когато няма ток се чувствам
захвърлен на самотен остров
в море от спомени и сенки,
с една-единствена надежда
за кораб с алени платна.

ЧЕРНА ДУПКА

Искам да ти кажа много неща,
искам да ти говоря до безкрайност,
но ти не ме чуваш,
нито когато нежно ти шепна,
нито когато викам от безсилие.

Искам да те докосна цялата,
искам да те обвия с тялото си,
но ти не ме чувстваш,
нито когато те прегръщам,
нито когато те разтърсвам,
за да се събудиш.

Ти си изключила
всичките си сетива за мен.
Ти не си настроила
сърцето си на моята вълна.
Всичките ми опити пропадат
като в черна дупка в космоса.

НЕЩО ПОВЕЧЕ

Виновен ли съм, че
ми харесваш повече от другите?
Мислиш ли, че трябва да се срамувам
от желанието си да те целуна наред площада?
Трябва ли да ме намразиш,
защото те желая по 24 часа на денонощие?
Ще ми протегнеш ли ръка
ако увисна на бесилото?
Ти знаеш ли кой живее в теб?
Знаеш ли нещо повече за себе си?

Помогни ми да те открия тази вечер
и ще разбереш удивителни неща.
Ще можеш ли да понесеш срещата със себе си?
Ще почувстваш ли лицемерието на огледалото?
Струва ми се, че
луната ме гледа почти с безразличие,
но това не значи, че съм
нещо повече.

РАЗПЯТИЕ

Двете ми слепоочия
са две бомби със закъснител
и тук – някъде в главата ми –
аз чувам цъкането на стрелките,
отмерващи секундите до взрива.

Устните ми
са две парещи, кървави рани
и от неискрени целувки
боли ме, сякаш ме прободат
с ръждясал нож.

Ръцете ми
са два умъртвени гълъба,
разтърсвани от тръпнещи конвулсии
и мълчаливо чакащи присъдата
на непогалената плът.

А тялото ми е разпятие,
само невярващо във бога
и крие в себе си мълчанието
на непрошепнат още стих.

НА КРАЯ

Родих те от една безсъница
на кръстопът от грехове и грешки,
от гроба на една илюзия
и истината за една лъжа.

Безпътни влакове и сенки
ще ни преследват на разсъмване,
но гарите ще са в отвъдното,
а сенките - в самите нас.

И дълго, дълго ще пътуваме,
разбирайки, че няма връщане,
а песента на колелетата
ще бъде всъщност реквием.

В мига, преди да дойде Краят
ще търся устните ти в тъмното -
една-единствена целувка,
преди да ме целуне Тя.

1993

Авторът – или поне каквото е останало от него – приема всякакви критики, реплики, дублики, вина и мезета в личния си блог Blogatstvo.com (където може би ще намерите и други негови текстове не само в намерена, но и в мерена реч) или на plamen5rov@blogatstvo.com

Бъдете снизходителни – той толкова си може!